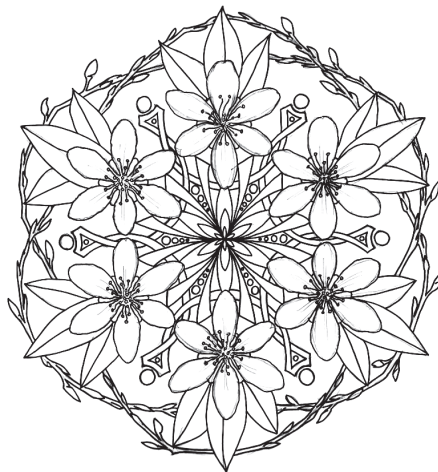

NECENZURATĂ

MAREA EVANGHELIE A LUI IOAN

revelată lui Jakob Lorber de către
Domnul nostru Iisus Cristos

volumul 9

traducere și adaptare text:
profesor yoga **Gregorian Bivolaru**

Tehnoredactare: Cristiana Costache

Copertă: Gabriela Popa

Ilustrație copertă față: Claudiu Mladin

Culegere text: Raluca Koch, Daniela Iordache

Corectură text: Ioana Caragheorgheopol, Colomba Pătrașcu, Cristiana Costache

Colaboratori: Raluca Koch, Ana Gorlescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LORBER, JAKOB

Marea Evanghelie a lui Ioan (necenzurată) / Jakob Lorber;
trad. și adaptare text: prof. yoga Gregorian Bivolaru. - București:
Shambala, 2000-

vol.

ISBN 973-98404-5-0

Vol. 9. - 2013. - Index. - ISBN 978-606-8408-50-7

I. Bivolaru, Gregorian (trad.)

159.961(436)

229.8

248.2(436)

Domnul nostru Iisus Cristos pe drumul de la Eseea la Ierihon

Capitolul 1

Domnul nostru Iisus Cristos întâlnește un grup de pelerini săraci

1. Pe când ne aflam de vreun ceas bun pe drumul spre Ierihon, ne-a ieșit în cale un grup de pelerini săraci, care ne-au rugat să-i miluim cu ceva.

2. Eu le-am spus evreilor-greci: „Dați-le din prisosul vostru, căci aceștia sunt la fel de săraci în această lume precum sunt și Eu, căci nici Eu nu pot numi drept avutul Meu vreo piatră, pe care să Mi-o pot pune sub căpătâi! Vulpile își au vizuinile lor, iar păsările își au cuiburile lor; dar acești amărăți nu au nimic al lor, decât pe ei înșiși și hainele lor sărăcicioase. Așa că miluiți-i!”

3. La aceste vorbe ale Mele, evreii-greci și unii dintre ucenicii lui Ioan au strâns o grămăjoară bună de bani și le-au dat-o cu bucurie săracilor, iar aceștia Mi-au mulțumit Mie și celorlalți cu mâinile împreunate și ridicate deasupra capului și ne-au cerut iertare că ne-au reținut din drum. Apoi, întrucât erau evrei, ne-au întrebat îngrijați și temători dacă vor ajunge înainte de răsărit la Eseea.

4. Eu le-am spus: „De ce vă faceți voi griji că veți pângări sabbatul dacă vă va apuca ziua de mâine încă pe drum? Nici Moise și nici vreun alt profet nu a dat vreo lege conform căreia nu trebuie să călătorești de sabbat. Iar noile legi ale Templului nu sunt porunci divine și nu au nicio greutate în fața lui Dumnezeu. Dar acum este încă devreme, așa că într-un ceas veți fi acolo. Când veți ajunge în Eseea, să trageți la primul han de la marginea orașului! Acolo veți fi bine primiți, căci Eu am vestit deja sosirea voastră. Iar cine sunt Eu, veți afla în Eseea; și acum vedeți-vă de drum!”

5. Săracii au făcut ochii mari când au auzit ce le-am spus Eu; dar nu au îndrăznit să întrebe cum de știam Eu toate acestea, și au plecat mai departe.

6. Pe drum însă, ucenicii M-au întrebat de ce oare mergeau acești săraci la Eseea; ei nu păreau a fi bolnavi, căci niște bolnavi nu s-ar fi mișcat atât de repede.

7. Eu le-am spus: „Aceștia nu merg la Eseea pentru vindecarea trupeză, ci caută de lucru și sprijin; au aflat de la călători că esenienii erau mai demult foarte primitori și milostivi cu săracii, așa că au pornit la drum spre Eseea, căci acasă nu găseau de lucru și nici nu aveau din ce să se hrănească – ceea ce nu face cinste acelor locuri, și de aceea Eu nu le binecuvântează.”

8. Însă printre acești săraci existau și bolnavi atunci când au plecat la drum; dar câțiva dintre ucenicii trimiși de Mine în lume au trecut și prin ținuturile lor sărăcicioase și i-au vindecat, și de aceea acum nu mai există bolnavi printre ei. Ucenicii i-au învățat de asemenea să se ducă la Eseea, unde vor găsi de lucru și îngrijire atât pentru trup, cât și pentru Spirit. Așa că acești sărmani au plecat curând după aceea la drum.

9. Petru a spus: „Probabil că au pornit la drum imediat după ce am plecat noi, de-au ajuns atât de repede aici; căci ei nu se pot deplasa în modul miraculos în care ne-am deplasat noi!”

10. Eu am spus: „Aceasta nu ne interesează deloc pe noi! E suficient să știm că în curând vor ajunge la destinație; ziua și ora nu contează!”

11. Toți au fost mulțumiți cu această lămurire. Ne-am urmat drumul în pas rapid și am ajuns curând departe, ceea ce, mai ales în această regiune, a fost foarte ușor, căci era pustiu, copacii erau foarte rari și n-am întâlnit niciun suflet de om, astfel că am putut merge ca vântul, și am lăsat în urmă acele locuri neprimitoare.

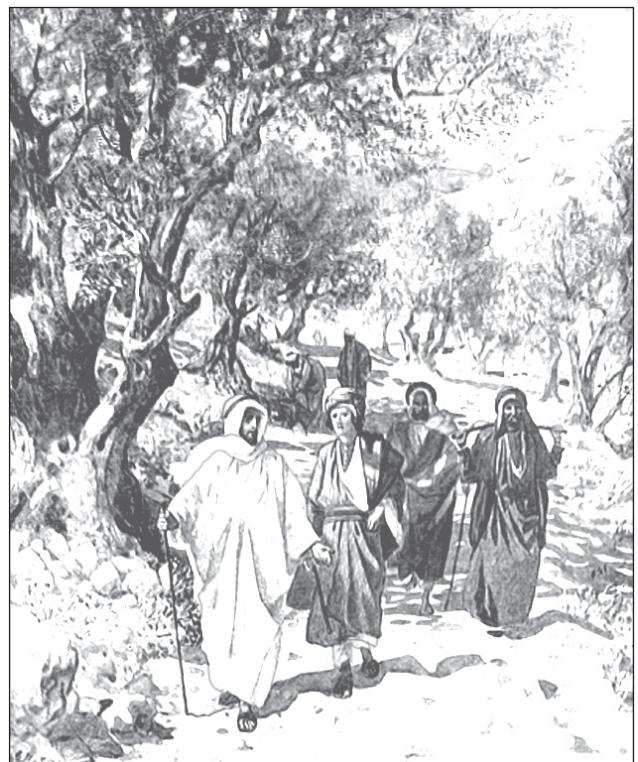
12. Cu toate că am mers destul de repede, drumul ne-a luat totuși vreo două ceasuri, dar unui călător obișnuit, chiar și pe cămilă, i-ar fi trebuit o zi întreagă. Până la urmă am ajuns în niște locuri primitoare, unde se afla și un han înconjurat de mai multe case și acareturi, cele mai multe grecești.

13. Când am ajuns în dreptul hanului, mai mulți ucenici au spus: „Doamne, am străbătut o cale lungă și ni s-a făcut sete! N-ai vrea să intrăm aici, să ne răcorim puțin și să ne potolim setea?”

14. Eu am spus: „Sigur că putem; dar aici sunt niște locuri secetoase, iar hangiul va cere bani pentru apă, căci este un păgân lacom de câștig, cum de altfel sunt cei mai mulți greci. Dacă sunteți de acord să plătiți apa, atunci să intrăm, să ne odihnim puțin și să-i spunem să ne aducă niște apă și pâine.”

15. Grecii și ucenicii lui Ioan, pentru că aveau bani la ei, au spus: „Doamne, cu multă bucurie! Iar dacă hangiul are și un vin bun, vom plăti și vinul!”

16. Eu am spus: „Faceți cum doriți! Voi faceți-vă partea voastră, iar Eu o voi face pe a Mea! Să intrăm, deci!”

Capitolul 2

Minunea din casa hangiului

1. Acestea fiind zise, am intrat pe poarta hanului, iar hangiul ne-a ieșit în întâmpinare peste poartă de primitor și ne-a întrebat cu ce ne poate servi.

2. Eu am spus: „Suntem înfometaji și însetaji, așa că dă-ne niște pâine și apă!”

3. Hangiul a spus: „Domnii mei, am și vin! Nu vreți mai bine să beți un vin foarte bun? Căci apa de la noi nu e bună nici de fierțură!”

4. Eu am spus: „Vinul tău nu e chiar rău; noi însă nu suntem așa de bogaji pe acest pământ ca să ne putem potoli setea cu vinul tău cel scump; așa că, adu-ne tu ce ți-am cerut și vom fi mulțumiți! Însă apa să o iei de la izvorul din pivnița ta de vinuri și nu din butoaiele din curtea din spate; căci la tine și apa trebuie plătită, și de aceea să fie măcar bună, proaspătă și curată!”

5. Hangiul a făcut ochii mari și a spus: „Prietene, după câte știu eu, ești pentru prima oară în casa mea! De unde știi atât de bine cum este ea făcută? Cine ți-a spus toate acestea?”

6. Eu i-am răspuns: „Oh, nu te mai mira atât, adu-ne mai bine ce ți-am cerut! Chiar dacă sunt împreună cu acești prieteni ai Mei pentru prima oară în casa ta, ea nu îmi este totuși necunoscută. Cum de este așa ceva cu puțință, o știu doar Eu, așa cum știu de asemenea că fiica ta mai mare, Elena, la care ții foarte mult, suferă de trei ani de niște friguri cumplite și că boala ei te-a costat mulți bani; cu toate acestea, niciun medic nu a putut să o ajute și cu atât mai puțin statuetele zeilor din casa ta, pe care le-ai adus cu bani grei din Atena. Așa că, vezi, știu chiar și mult mai multe despre casa ta! Dar acum du-te și adu-ne cele cerute, ca să ne întremăm și să putem pleca mai departe!”

7. La acestea, hangiul, peste măsură de uimit, a chemat câteva ajutoare și le-a poruncit să ne aducă pâine, sare și mai multe urcioare cu apă.

8. După ce toate acestea se găseau pe mese înaintea noastră și ucenicii însetaji s-au repezit la urcioare, Eu le-am spus: „Mai așteptați puțin, să binecuvântețez apa, pentru ca ea să nu facă rău nimănui; căci și apa de izvor este prin aceste locuri aducătoare de boli, fiindcă are în ea spirite necurate!”

9. Atunci ucenicii s-au oprit, iar Eu am suflat peste urcioare și le-am spus ucenicilor: „Acum apa este binecuvântată și curată; mâncați însă mai întâi puțină pâine, și abia apoi să beți cu măsură, ca să nu vă amețiți!”

10. Ucenicii au făcut întocmai; iar când au început să guste apa, au exclamat cu toții plini de încântare: „Da, o asemenea apă trebuie băută cu măsură, ca nu cumva să ne amețim!”

11. Hangiul a băgat de seamă aceasta și i-a dojenit pe cei doi slujitori: „Cum? Le-ați adus acestor oaspeți ciudați vin, când ei au cerut răspicat apă?”

12. Slujitorii au spus: „Stăpâne, noi am făcut cum ni

s-a poruncit! Nu știm cum s-a făcut din apă vin; însă cel care a suflat peste apă trebuie să știe cum s-a făcut apa vin. Pe el să-l întreb, căci pare să știe mai multe decât toți oamenii de pe la noi laolaltă!”

13. Atunci hangiul s-a apropiat de masa noastră, și noi i-am dat să bea. După ce aproape că a golit urciorul, el Mi-a spus plin de mirare: „Ești cumva un mare magician ori poate vreun zeu necunoscut mie, de poți face așa ceva? Te rog să mă lămurești și pe mine!”

14. Eu am spus: „Dacă îți vei alunga zeii din casă și nu vei mai crede în ei, atunci îți voi spune cine sunt Eu și ți-L voi arăta pe Unicul și Adevăratul Dumnezeu, pe care tu nu-L cunoști, dar care poate să îți ajute fata, pentru ca tu să crezi în El și numai pe El să-L slăvești!”

15. Când hangiul a auzit acestea din gura Mea, a spus: „Ce vorbe ciudate! Să distrug toate statuetele zeilor din casa mea n-ar fi greu, dar dacă preoții noștri sau romanii vor afla, va fi vai de capul meu! Căci profanarea unui zeu sau chiar și numai a unui semizeu este aspru pedepsită prin lege. Ar trebui mai întâi să devin evreu, împreună cu toată familia mea, și să dovedesc aceasta în fața unei instanțe prin documente, sigiliu și circumcizie, și să-mi pierd prin aceasta drepturile de cetățean roman, drepturi pe care mi le-aș putea redobândi apoi ca evreu doar cu bani grei, dacă aș vrea să rămân mai departe cetățean roman. De aceea, vezi Tu, prietene minunat, ceea ce-mi ceri îi este cu neputință oricărui om cu situația mea. Dar ar mai fi o cale: scoate-mi tu din casă toți zeii, în prezența martorilor care sunt în casa mea, iar eu Îl voi slăvi în taină, împreună cu întreaga mea casă, numai pe Dumnezeu pe care mi-L vei arăta tu!”

16. Eu am spus: „Preabine, du-te acum și uită-te prin casa ta și vezi dacă vreun idol de-al tău, mai mare sau mai mic, a mai rămas în vreo încăpere a casei tale!”

17. Când hangiul a vrut să meargă să se lămurească, toți cei ai casei i-au ieșit în cale desperaji și bocind: „Mare nenorocire s-a abătut peste casa noastră, căci toți zeii au părăsit-o dintr-o dată!”

18. Atunci hangiul a spus cu fața luminoasă: „Nu vă faceți griji! Zeii cei morți, făcuți de mâna omului, care nu folosesc la nimic și nu pot ajuta nimănui la nevoie, au fost distruși de un Dumnezeu viu, adevărat și atotputernic peste toate câte sunt; în locul lor a venit în casa noastră acest Dumnezeu adevărat, viu și atotputernic, iar acest servitor al Lui, și el peste măsură de puternic, ni-L va face cunoscut și ni-L va arăta! Așa că dispariția acelor zei morți și fără putere din casa noastră nu este nicio nenorocire, ci este cea mai mare fericire.

19. Și, ca să credeți că suntem martori la o minune, uitați-vă la aceste urcioare ale noastre! Acești doi slujitori ai mei le-au adus aici pline cu apă, la dorința acestui minunat și preaputernic slujitor al adevăratului Dumnezeu, și ei pot depune mărturie în fața lumii întregi pentru aceasta. Iar acești oaspeți, fiind însetaji, au vrut să bea imediat din ele, dar preaputernicul slujitor al Zeului le-a spus să bea din apă abia după ce o va binecuvânta. Apoi a suflat peste urcioare, iar apa s-a prefăcut într-o clipită în cel mai nobil vin. Aici mai este un urciur plin;

luați-l și gustați din el, și judecați voi înșivă, dacă este apă sau vin de cel mai bun soi!“

20. La acestea, femeia hangiului a luat urciorul, a gustat din el și s-a minunat peste măsură, zicând: „Auziți, așa ceva nu s-a mai pomenit niciodată! O astfel de minune îi este cu puțință numai unui zeu! Eu am întâlnit mai demult în Atena un magician, care preschimba apa când în sânge, când în lapte, și apoi în vin și în multe altele; dar eu, fiind pe vremea aceea o grecoaică foarte bogată și frumoasă, am aflat în scurt timp de la un preot al lui Apollo, pe care îl cunoșteam bine, că magicianul respectiv făcea acele așa-zise minuni într-un fel cât se poate de natural. Așa mi-a dispărut credința în toți magicienii și în minunile lor false.

21. Dar aici nu este nicio minciună ascunsă, ci este o adevărată minune a unui Dumnezeu adevărat, iar eu cred aceasta, și voi rămâne în această credință până la sfârșitul vieții mele. Acum gustați cu toții din acest vin și judecați voi înșivă!“

22. Toți au început să guste vinul și au ajuns la aceeași concluzie ca și hangiul și femeia lui.

Capitolul 3 Elena este vindecată de friguri

1. Hangiul le-a spus mai departe celor din casa lui: „Ne-am putut încredința acum cu toții că acest slujitor al Adevăratului Dumnezeu a făcut o minune extraordinară, pentru a ni-l face astfel cunoscut pe Adevăratul și Unicul Dumnezeu; dar mai înainte, el mi-a dat și alte dovezi, nu mai puțin minunate, din care eu mi-am dat seama că e ceva deosebit la mijloc, căci el cunoștea toată casa aceasta la fel de bine ca oricare dintre noi.

2. El știe și despre boala cea grea a fetei noastre dragi, Elena, și mi-a promis că o va vindeca, dacă voi arunca din casa mea toți idolii cei morți și voi crede numai în Unicul Dumnezeu Adevărat și Îl voi slăvi doar pe El. Eu însă nu m-am încumetat să mă ating de idolii din casă, de frică să nu fiu cumva părât de cineva și apoi pedepsit de preoți și de instanță, așa că i-am spus acestui servitor preaputernic al Unicului Dumnezeu Adevărat și Viu: «Scoate tu, de față cu martori, idolii din casă, iar noi vom rămâne fără vină!» Și priviți, el a făcut aceasta într-o clipită! Toți idolii din casa noastră au dispărut, și noi toți ai casei am fost martori, și nu vom putea fi trași la răspundere nici de către preoți și nici de justiția romană! De aceasta puteți fi încredințați cu toții la fel de bine ca și mine!

3. Acum că a făcut toate acestea atât de neașteptat și de rapid, să-L rugăm s-o vindece și pe fata noastră și să ni-L arate pe acest Dumnezeu Unic, Viu și Adevărat, ca să-L putem preaslăvi cu toții și să făptuim și să trăim apoi și noi după voia Lui!“

4. Toți cei de față au fost de acord, iar hangiul a venit la Mine împreună cu femeia și cu copiii lui și M-a rugat să-i vindec fata.

5. Iar Eu i-am spus: „Pentru că tu crezi cu toți ai tăi, să fie după credința ta! Mergeți acum la patul fetei voastre

și încredințați-vă că s-a vindecat! Aduceți-o apoi aici, ca să guste și ea din acest vin al Vieții și să-L cunoască pe Cel care a vindecat-o!“

6. După ce am spus acestea, ei au părăsit cu toții încăperea în mare grabă și s-au dus să vadă dacă Elena se vindecase cu adevărat. Și au găsit-o complet sănătoasă. Ea le-a povestit cum a fost străbătută din creștet până-n tălpi de un foc, iar frigidurile și toate durerile și slăbiciunile au părăsit-o dintr-o dată. Toți au fost cuprinși de o mare bucurie, iar Elena și-a părăsit imediat patul de suferință, s-a îmbrăcat și a venit la Mine, însoțită de toți ai casei.

7. Când i s-a spus că Eu sunt Mântuitorul, a căzut la picioarele Mele și le-a udat cu lacrimi fierbinți de mulțumire. Și toți ceilalți mi-au mulțumit pentru miraculoasa vindecare a Elenei.

8. Eu însă i-am spus: „Ridică-te, copilă, și bea din vinul acesta ca să-ți întărești trupul și sufletul!“

9. Elena s-a ridicat, tremurând de slăbiciune, a luat cu modestie urciorul și a băut din vinul cel întăritor; și nu mai găsea cuvinte de laudă pentru gustul lui plăcut.

10. După ce a mai prins puteri, au început din nou cu toții să Mă roage să-i învăț cum să-L recunoască pe Unicul Dumnezeu Adevărat și să li-L arăt, dacă este cu puțință.

11. Eu am spus: „Ascultați acum ce am să vă spun pe scurt!

12. Nu este grec care să trăiască și să facă negoț în țara evreiască și să nu fi auzit de învățătura lui Moise și a celorlalți profeți. Dumnezeu care a fost vestit de Moise evreilor și care a vorbit cu el pe Muntele Sinai, printre tunete și fulgere, iar apoi a vorbit prin el și prin fratele său Aaron, și mai târziu prin gura profeților și a multor alți bărbați înțelepți, acest Dumnezeu, al cărui nume preasfânt este Iehova, este Unicul Dumnezeu Adevărat, veșnic viu, preaînțelept, preabun și atotputernic, care a făcut din Sine Însuși cerul cu Soarele, Luna și stelele, și Pământul cu toate cele ce sunt sub el, pe el și deasupra lui.

13. În El să credeți, să-I respectați poruncile și să-L iubiți mai presus de toate, iar pe aproapele vostru iubiți-l așa cum vă iubiți pe voi înșivă, ceea ce înseamnă că trebuie să vă purtați cu ceilalți așa cum ați vrea ca și ei să se poarte cu voi, și astfel Dumnezeu se va milostivi întotdeauna de voi și vă va asculta cu drag rugămintele!

14. Și El vi se va arăta, nu precum un zeu rece și surd, ci ca un Tată mereu alături de voi, care vă iubește mai presus de orice și care nu vă va lăsa niciodată rugămințile neîmplinite.

15. Aceasta este esența a tot ceea ce Dumnezeu cere de la oameni, ca Unicul lor Tată Adevărat. Cei care se vor conforma, nu numai că vor avea parte de binecuvântări nenumărate încă din această lume, dar ei vor dobândi și Viața cea Veșnică a sufletului după moartea trupului și se vor afla în veci acolo unde se află Tatăl Preasfânt în fericirea Sa nesfârșită. Îl recunoașteți acum pe Unicul Dumnezeu cel Viu și Adevărat?«

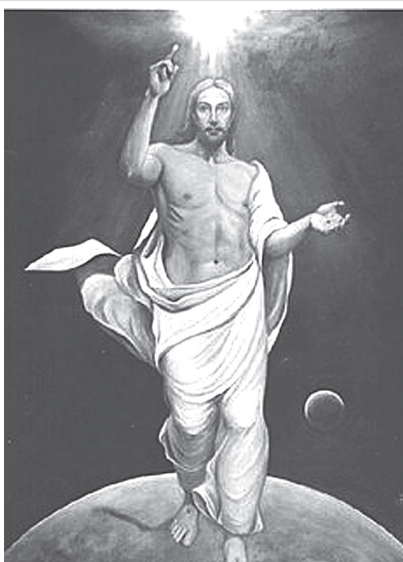
16. Toți au spus: „Aa, dacă El este Acela – și nu ne mai îndoim de aceasta –, noi Îl cunoaștem, căci cunoaștem preabine Scripturile! Învățăturile lui Moise ne-au plăcut dintotdeauna; dar când am văzut cum sunt ele încălcate de preoți și cum Dumnezeu nu-i pedepsește pentru nelegiuirile lor, ne-am gândit în sinea noastră: ce poate să fie adevărat în aceste învățături, dacă din faptele preoților lor nu iese la iveală nici măcar o scânteie cât de mică de credință?!

17. Din învățăturile lui Moise se înțelege de la prima vedere că trebuie să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Dar se vede și cum își iubesc aproapele cei mai de seamă reprezentanți ai învățăturilor lui Moise – și ar trebui să suferi de cea mai mare orbire ca să nu observi că preoții acestor învățături nu cred nicio iotă în ele. Căci o credință adevărată se face simțită mai ales prin faptele izvorâte din respectiva credință, și aceasta în special în rândul preoților care o răspândesc. Dar dacă aceștia arată, prin faptele lor săvârșite în văzul tuturor fără nicio teamă sau rușine față de Dumnezeul cel Adevărat că nu cred în nimic, cum să ne mai convertim noi, străinii, la învăătura lor?

18. Și iată, preaputernic și demn de toată încrederea servitor al Dumnezeului celui Viu și Adevărat, aceasta a fost ceea ce ne-a împiedicat mereu să credem în veridicitatea învățăturii lui Moise, cum de altfel nu mai credem nici în idolii noștri! Până la urmă ne-am prefăcut a crede de ochii lumii și de frica legii, dar în sinea noastră noi nu mai credeam cu adevărat în niciun zeu, ci numai în forțele naturii prezente peste tot, pe care am început să le recunoaștem tot mai bine, datorită învățătorilor noștri.

19. Dar acum, ca urmare a faptelor și a dezvăluirilor Tale, avem o cu totul altă părere despre aceasta. Acum credem fără urmă de îndoială în Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor, care ți-a dat ție, pentru că, desigur, Îi împlinești mereu Voința, această nemaipomenită putere divină.

20. De-acum înainte noi vom avea încredere doar în învățăturile lui Moise, și nu în preoții din Ierusalim. De altfel, chiar în această noapte, la ceas târziu, au trecut

pe-aici doi astfel de preoți, venind din Eseea, și au clevetit o grămadă despre propriul lor Templu, laudând în schimb marea putere și înțelepciune a esenienilor, încât am gândit în sinea noastră: «Dacă voi între voi vă ponegriți într-un asemenea hal, ce să mai credem noi, străinii, despre voi?» Dar am apreciat totuși că au recunoscut adevărul. Astăzi dis-de-diminează au plecat mai departe. Acum, în ceea ce privește învățătura, noi suntem lămuriiți. Ar mai fi însă o singură nelămurire, și aceasta se referă la promisiunea pe care ne-ai făcut-o mai la urmă.

21. Tu ne-ai promis că ni-L vei și arăta pe Unicul Dumnezeu Adevărat, ceea ce îți stă în putere, la fel ca și toate celelalte. Și întrucât acum ne-ai preafecit, învățându-ne cum să-L recunoaștem pe Adevăratul Dumnezeu, fără să-ți cerem aceasta, fă-ne fericirea deplină și arată-ni-L pe Dumnezeul cel Viu și Adevărat! Te rugăm fierbinte cu toții!«

Capitolul 4 Mărturia Domnului nostru Iisus Cristos despre Sine

1. Eu am spus: „Da, iubiții Mei copii! Însă nu este atât de ușor precum credeți voi, și aceasta din cauza voastră. Dar, pentru că v-am promis, Îl veți putea și vedea pe Dumnezeul cel Adevărat și Viu. Totuși, mai înainte trebuie să vă previn să nu suflați nimănui nicio vorbă despre cele pe care le veți vedea și afla acum, nu înainte de a trece un an întreg.“

2. Cu toții au făcut solemn această promisiune.

3. Iar Eu am spus în continuare: „Bine, atunci ascultați-Mă și deschideți bine ochii și urechile!

4. Eu Însuși, Cel care vă vorbesc acum vouă, sunt Cel vestit de profeți! A fost Voința Mea ca Eu Însuși să vin ca om în carne și oase, pentru a le fi lumină vie și călăuzitoare oamenilor rătăciți și pierduți în vechea noapte a păcatelor și pentru a-i mântui de aspra pedeapsă a judecății și a morții veșnice.

5. Eu nu am venit doar la evrei – care de la început au fost poporul Dumnezeului celui Viu și Adevărat și care și acum se mai numesc așa, deși mulți dintre ei, prin faptele lor nelegiuite, au devenit un popor al iadului –, ci și la păgâni, care și ei descind din primii oameni ai acestui pământ, dar care, de-a lungul vremurilor, s-au lăsat ademiniți de plăcerile lumii și s-au îndepărtat de Dumnezeul cel Viu și Adevărat, L-au uitat, nu L-au mai recunoscut și și-au făcut ei înșiși zei după placul lor, din huma pieritoare, și i-au slăvit și preamărit, așa cum știți și voi preabine.

6. Pentru ca și păgânii să poată recunoaște veșnicul și viul adevăr din Dumnezeu Însuși, am venit Eu acum

printre ei, ca să le redau lumina vieții pe care au pierdut-o, și, prin ea, Viața cea Veșnică.

7. Eu Însumi sunt Lumina, Calea, veșnicul Adevăr și Viața. Cine crede în Mine și trăiește după Învățătura Mea acela are deja Viața Veșnică în el și nu va mai vedea și nici gusta vreodată moartea, chiar dacă după trup ar mai muri de mii de ori. Cine crede în Mine, Îmi respectă poruncile și Mă iubește mai presus de toate, acela este în Mine și Eu sunt în el în Spirit. Iar în acela în care sunt Eu este și Viața cea Veșnică.

8. Și astfel vi l-am arătat pe Dumnezeu cel Adevărat și Viu, așa cum v-am promis. Și acum, cercetați-vă inimile și vedeți dacă credeți aceasta: da, credeți! Acum rămâneți adevărați eroi ai acestei credințe și nu mai lăsați pe nimeni să vă ducă pe căi greșite, și veți trăi, iar puterea Voinței Mele va fi și va rămâne în voi! Așa să fie!“

9. După ce am terminat astfel de vorbit păgânilor de față, ei au fost cuprinși de o adâncă venerație, și nimeni n-a mai îndrăznit să scoată vreun cuvânt.

10. Eu însă le-am spus cu glas blând: „Reveniți-vă, copiii Mei! Oare sunt Eu, ca adevărat Tată al tuturor oamenilor, atât de cumplit la înfățișare încât să tremurați așa în fața Mea?! Vedeți, Mie nimic nu Îmi este cu neputință, căci în Mine este toată puterea, atât în Cer, cât și pe Pământ, dar nu pot să nu mai fiu ceea ce sunt, la fel cum nici voi nu puteți să nu mai fiți ceea ce sunteți! Eu sunt Cel care sunt, am fost și voi fi în eternitate, și voi la fel. Dacă Eu vă numesc acum copiii Mei iubiți, este pentru că voi sunteți asemenea Mie, iar dacă veți trăi și veți făptui după Învățătura și Voința Mea, cu adevărat, nu veți fi cu nimic mai puțin desăvârșiți decât sunt Eu Însumi și veți fi în stare să făptuiți minuni asemenea Mie. Căci ce bucurie ar avea un tată desăvârșit dacă în schimb copiii lui ar fi nedesăvârșiți? De aceea, alungați-vă teama și întăriți-vă încrederea și iubirea în Mine, și Îmi veți fi cu mult mai dragi, mai scumpi și mai plăcuți așa!“

11. Adevărat vă spun, cine Mă iubește, acela nu trebuie să se teamă de Mine! Căci cei care se tem de Dumnezeu nu l-au cunoscut cu adevărat niciodată, și inima lor e departe de iubirea Lui; și chiar mai mult decât atât: acești copii temători riscă din vina lor să se rătăcească în credința și în cunoașterea lor, pentru că teama le slăbește curajul și voința de a se apropia de Mine cât mai mult cu putință în inimile lor, iar prin aceasta să fie luminați de Mine în toate adevărurile vieții. Dacă ați priceput aceasta, dați acum teama la o parte și nutriți față de Mine iubire și o încredere de copii!“

12. După ce le-am spus acestea, frica idolatră a dispărut din inimile lor și ei au început să Mă slăvească plini de încredere, iar în inimile lor se trezea tot mai mult iubirea. Dar chiar pe deplin nu au putut da frâu liber încrederii și îndrăzelii, căci vechile lor concepții păgâne despre neînduplecarea, severitatea și puterea unui zeu nu puteau să dispară imediat. Dar după vreun ceas, cam cât am poposit Eu în acel han, ei au devenit cu toții mai încrezători, și Eu le-am mai dat unele

învățături, care au făcut să crească și să devină mai puternică iubirea lor față de Mine.

Capitolul 5 Sosirea în Ierihon

1. La urmă, ucenicii Mei care aveau bani la ei l-au întrebat pe hangiul cât era de plătit pentru pâine și apă.

2. Hangiul însă le-a răspuns: „Oh, cum să mă întrebați așa ceva?! Acum eu sunt dator și Îi voi rămâne în veci dator Domnului (Iisus), precum și vouă, care păreți a fi prietenii Lui apropiați! Fiecare din cuvintele pe care ni le-a spus aici nouă este cu mult mai prețios decât toate averile de pe lume! Dacă veți vrea să rămâneți și o mie de ani în casa mea și să vă ospătez zi și noapte, de v-aș cere chiar și doar un singur bănuț nu aș fi bun de altceva decât să fiu aruncat de viu drept hrană șerpilor și balaurilor! Nu mai este însă prea mult până la amiază; ce fericire ar fi pentru mine, Doamne, dacă ai rămâne la prânz la mine împreună cu tovarășii Tăi!“

3. Eu i-am răspuns: „Prețuiesc bunăvoința ta! Dar noi trebuie să mergem mai departe, căci și prin alte locuri sunt copii sărmani, pe care vreau să-i ajut. În curând însă vor sosi aici niște pelerini săraci, care călătoresc de la Eseea spre Ierihon. Ei și-au recăpătat sănătatea trupestă în Eseea, dar au doar puțini bani și sunt flămânzi, însetați și obosiți; dă-le de mâncare și de băut și găzduiește-i peste noapte, iar Eu voi prețui toate acestea ca și când M-ai fi primit și găzduit pe Mine!“

4. Hangiul a spus: „O Doamne și Învățătoarele, chiar și dacă vor vrea să rămână un an întreg, acei sărmani vor fi găzduiți și îngrijiți! Și întrucât se află pe marele drum militar, am să le trimit imediat în cale căruța ca să-i aducă înapoi!“

5. Eu am spus: „Și aici îți prețuiesc voința! Însă pelerinii despre care ți-am vorbit au plecat din Eseea de ieri noapte și au trecut deja muntele, așa că trebuie să ajungă în câteva ceasuri. Prin urmare, căruța ta nu le-ar fi de prea mare folos. Dar mâine, când vor pleca de-aici, îi vei putea ajuta dacă vor avea nevoie.“

6. Pe viitor însă, să nu mai ceri nimănui să-ți plătească apa; căci am avut grijă ca fântâna ta să aibă de-acum înainte apă curată din belșug. Fii întotdeauna milostiv cu sărmanii, și vei găsi la rândul tău milă în inima

Mea! Ai primit binecuvântarea și grația Mea, și ele vor rămâne cu tine dacă vei făptui după Învățătura Mea. Iar acum vom porni din nou la drum.“

7. După aceste cuvinte, Eu M-am ridicat repede și am ieșit cu ucenicii afară.

8. Se-nțelege de la sine că hangiul împreună cu ai lui ne-au însoțit o bucată de drum, cu lacrimi, mulțumiri și preaslăviri. Însă când am început să grăbim pașii, însoțitorii noștri au rămas în urmă și s-au întors înapoi acasă.

9. Noi am mers din nou ca vântul, căci, la vremea amiezii, prin aceste locuri nu întâlneai nici țipenie de om. Când ajungeam însă în niște zone mai umblate, ne continuam calea cu pași obișnuiți. Așa am ajuns spre seară în apropiere de Ierihon.

10. Era acolo o pășune frumoasă, unde ne-am odihnit până la apus; căci nu vroiam să intru în oraș ziua, cu atât mai puțin cu cât cei doi farisei pe care îi întrecusem, deși aveau cămile zdravene, se apropiaseră și ei de oraș.

11. Pe când ne odihneam pe pășune, a venit la noi un vameș și ne-a întrebat de unde venim și dacă aveam de gând să înnoptăm acolo.

12. Eu am spus: „Nu te privește pe tine nici una, nici alta. Dar pentru că tot vrei să știi, îți spun că am plecat ieri din Eseea, că vrem doar să ne odihnim puțin și apoi vom intra în oraș.“

13. Când a auzit vameșul că am ajuns într-o zi din Eseea la Ierihon pe jos, s-a luat cu mâinile de cap și a spus: „Oh, așa ceva ar putea doar o cămilă voinică, dar n-am auzit niciodată ca picioarele omenești să fie în stare de una ca asta! Numai dacă ați zburat!“

14. Eu am spus: „Aceasta este treaba noastră. Tu însă du-te în oraș, dacă tot ai timp și n-ai nimic altceva de făcut, și spune-i lui Kado, al cărui tată este conducătorul vostru, să vină aici la Mine; căci Eu, Domnul, îl aștept aici!“

15. Vameșul a întrebat: „Doamne, dacă nu-i voi putea spune lui Kado numele tău, va veni el la tine?“

16. Eu am spus: „Da! Du-te, și-ți vei primi răsplata; căci fiecare muncă făcută cu bunăvoință își merită răsplata sa!“

17. La acestea, vameșul a plecat repede în oraș și i-a dus mesajul Meu lui Kado.

Domnul nostru Iisus Cristos în Ierihon

Capitolul 6 Revederea cu Kado

1. Când Kado a aflat aceasta, n-a mai stat nicio clipă pe gânduri, i-a dat vameșului un galben drept răsplată și s-a grăbit cât a putut să ajungă la Mine.

2. Când a ajuns la noi, aproape fără suflare, ne-am ridicat de pe pășune, iar Eu i-am întins mâna; el M-a luat în brațele lui, M-a strâns la piept, M-a acoperit cu sărutări prietenești și în sfârșit a spus plin de fericire: „O Doamne și Învățătorule, ce mare bucurie Mi-ai

făcut prin această reîntâlnire! O, suntem preafericiți să Te avem din nou în mijlocul nostru, noi, care în vechi nu suntem demni de Tine! Au trecut abia trei zile de când ai fost aici, și mie îmi pare c-ar fi trecut trei ani, căci dorul nostru mistuitor de Tine ne-a pus răbdarea la grea încercare. Dacă nu ai fi venit Tu Însuși astăzi, mâine dis-de-diminează aș fi luat cele mai bune cămile ale noastre și aș fi venit după Tine în Eseea. Oh, acum că ai venit, totul a revenit la cea mai deplină rânduială! Dar acum, Doamne și Învățătorule, Tu, unica noastră iubire și cea mai mare necesitate a noastră, vino, vino acum cu mine ca să-mi preafericești casa!“

3. Eu am spus: „Prietenia ta Mi-a înviorat inima și voi merge cu tine; dar să mai zăbovim câteva clipe! Vom intra în oraș după ce se va întunece, pentru a nu incita mulțimea curioasă; căci din cauza târgului de mâine, în oraș sunt mulți străini, și să nu le dăm ocazia de bârfă și de ceartă. La tatăl tău au ajuns acum și doi farisei; ei se vor culca în curând, și atunci noi vom putea intra în casa ta nestânjeniți!“

4. Kado a fost de acord; l-a chemat însă din nou pe vameș și l-a trimis să le spună alor săi să pregătească o cină deosebită. De ce, aceasta vor afla ei în curând și se vor bucura.

5. Vameșul s-a grăbit din nou în oraș și a dus vestea.

6. Tatăl lui Kado a spus: „Presimt despre ce este vorba! Du-te și spune-i lui Kado că va găsi totul în cea mai bună rânduială!“

7. Când vameșul s-a întors cu răspunsul dat de tatăl lui Kado, întrucât începea să se întunece, Eu am spus: „Acum putem să pornim în liniște spre oraș fără să fim observați sau recunoscuți de nimeni; și chiar dacă ne-ar vedea careva, ne-ar lua drept niște negustori, ceea ce nu ne deranjează.“

8. Așa am ajuns fără niciun neajuns la hanul lui Kado.

9. La han, Eu i-am spus lui Kado: „Prietene, mergi tu acum înainte și zi-le alor tăi că am sosit din Eseea împreună cu ucenicii Mei! Dar când voi intra în sala de oaspeți, să nu-și dezvăluie bucuria peste măsură, ca să nu atragă atenția străinilor. Să nu îmi spună Domn și Învățător, ci să-mi vorbească doar ca unui prieten bun; căci Eu oricum ascult doar inima, și nu buzele. De ce vreau toate acestea, vei afla mai târziu. Du-te acum și fă cum ți-am spus!“

10. Kado s-a grăbit în casă și le-a spus alor săi ceea ce-i spusese Eu.

11. Eu am intrat apoi în sala mare de oaspeți, unde era deja pregătită o masă mare pentru noi.

12. Când am intrat, toți ai casei ne-au întâmpinat cu multă amabilitate. Tatăl și mama lui Kado, precum și femeia și copiii lui M-au salutat cu prietenie și M-au rugat să iau loc, căci probabil eram obosit după o călătorie atât de lungă. Cuvintele lor bine alese nu le-au trezit nicio bănuială străinilor, care au rămas indiferenți față de Mine și ucenicii Mei. Dar cu toate acestea, tot le-au dat lacrimile de bucurie, atât tatălui lui Kado, cât și bătrânului și credinciosului său servitor pe care

îl chema Apolo. Însă Eu i-am întărit imediat, astfel că au putut să-Mi suporte în continuare prezența fără a mai vărsa lacrimi.

13. Ne-am așezat imediat la masă, iar hangiul, Kado, femeia și copiii lui, precum și, la cererea Mea, servitorul Apolo s-au așezat în apropierea Mea; mama lui Kado era oricum mai mult în bucătărie, iar surorile lui Kado trebuiau să servească oaspeții.

14. Pe când ședeam așa bine-dispuși la masă, având în față pâinea și cel mai bun vin, câțiva ucenici, printre care și Iuda Iscarioteanul, au vrut să se înfrupte imediat din ele, căci erau tare flămânzi.

15. Eu însă le-am spus: „Așa cum ați răbdat până acum, veți putea să mai răbdați câteva clipe fără a leșina de foame ori de sete! Așteptați bucatele calde; abia după ce acestea vor fi aduse la masă, să luați puțină pâine și sare și după aceea o mică înghițitură de vin, căci numai așa această cină vă va întări, altfel ea vă va înmuia mădularele! Omul trebuie să caute să-și păstreze trupul sănătos, dacă vrea să-și mântuiască sufletul de frică și de tristețe. Precum fac Eu, așa să faceți și voi!”

16. Ucenicii Mi-au mulțumit pentru sfat și l-au respectat.

prost dacă nu aș fi în stare să-i citesc unui bolnav de pe frunte cum trăiește și cum s-a ales cu boala de care suferă! Fă ce te-am sfătuit și abține-te de la plăcerile cărnii, și stomacului tău îi va merge mai bine!”

5. Străinul Mi-a mulțumit pentru acest sfat și a pus trei galbeni pe masă în fața Mea.

6. Eu însă i-am dat înapoi, zicându-i: „Dă acești galbeni săracilor, căci Eu nu am nevoie nici de aurul și nici de argintul după care oamenii se lăcomesc atât de tare!”

7. Străinul și-a luat aurul și a spus: „Abia acum îmi dau seama ce fel de medic ești tu cu adevărat! Dacă-mi va merge mai bine, săracii

vor primi însutit de la mine!”

8. Cu acestea, el s-a întors la masa lui, iar la masa noastră au fost aduse bucatele.

9. Acestea constau în tot felul de preparate alese și din multe soiuri de fructe. Am început să mâncăm cu toții, și cum pentru fiecare erau o desfătare aceste bucate, pâinea de grâu și vinul, curând la masa noastră s-a produs o mare însuflețire.

10. Când străinii au băgat de seamă aceasta, știind de asemenea că bucatele erau destul de scumpe la acest han, omul căruia îi dădusem sfatul mai înainte le-a spus mai mult în șoaptă tovarășilor lui: „Da, abia acum îmi este limpede de ce medicul n-a vrut să ia cei trei galbeni de la mine! Oaspeții ca el și tovarășii lui, care își permit o asemenea cină costisitoare, au mai multe averi decât noi, iar trei galbeni sunt desigur mult prea neînsemnați pentru un astfel de medic putred de bogat! Oh, o astfel de cină costă la acest han pe puțin cinci sute de galbeni! Da, da, cine are norocul să fie un medic vestit, acela este mai norocos și mai bogat decât un rege, care dacă se îmbolnăvește îi va plăti o avere unui astfel de medic, pentru ajutorul lui! Căci oricât de puternic și de bogat ar fi un rege, el singur nu se poate vindeca și nici salva de la moarte, dacă este bolnav și slăbit. Atunci el caută cel mai bun medic, care uneori îi este adus de foarte departe, pentru bani grei, iar dacă medicul îl va ajuta, el va fi răsplătit cu averi și mai mari. Și precis că așa este și cu acest medic; el și-a câștigat o mulțime de averi de la regi și domnitori, de aceea trăiește altfel decât noi, bieții negustori din Sidon și din Tir.”

11. Ucenicii Mei au auzit aceasta, și Iacov cel bătrân a vrut să-l facă să tacă.

12. Eu însă i-am spus, mai mult șoptit: „Să-i lăsăm să vorbească și să ne judece; aceasta nu ne dăunează cu nimic! Când Îmi veți predica Evanghelia în toată lumea, nu veți fi cruțați de tot felul de păreri, pe care lumea și le va face despre voi. Dacă părerile vor fi oarbe și prostești, lăsați-i pe oameni să vorbească, atâta vreme cât ele nu ascund nimic rău! Dar dacă aceste păreri

Capitolul 7

Domnul nostru Iisus Cristos și negustorul cel bolnav din Sidon

1. Câțiva dintre străini au băgat de seamă când le-am dat sfatul ucenicilor, iar unul dintre ei, care era un negustor din Sidon, s-a ridicat, a venit la Mine și a spus: „Bunule prieten, iartă-mă că mi-am permis să-ți vorbesc, cu toate că nu te cunosc! Dar mi-am dat seama, din ceea ce le-ai spus prietenilor tăi, că ești medic, fără îndoială; de aceea vreau și eu să-ți cer sfatul: ce să fac ca să scap de vechea mea boală de stomac?”

2. Eu am spus: „Dacă crezi că sunt medic, atunci acceptă sfatul Meu! Nu mai mânca atât de multă carne de porc și atât de grasă, nu mai bea atât de mult din vinurile tari, și atunci și suferința ta va fi uitată! Acesta este sfatul Meu doftoricesc; dacă îl vei urma, îți va fi mult mai de folos decât acel suc de aloe, care e drept că îți curăță stomacul, însă numai pentru ca tu pe urmă să-l poți burduși mai bine din nou. Omul nu trăiește ca să mănânce, ci el mănâncă doar ca să trăiască, și pentru aceasta nu este nevoie să-și umple stomacul până la refuz și nici să-și amețească nervii zi de zi cu vinuri cât mai tari.”

3. După ce străinul a auzit acestea din gura Mea, Mi-a spus plin de uimire: „Tu nu m-ai văzut niciodată până acum! Cum de poți să știi cum trăiesc eu?”

4. Eu am spus: „Cu adevărat ar trebui să fiu un medic

vor fi rele și calomnioase, atunci faceți plângere la un judecător, ori părăsiți acele locuri și scuturați și praful de pe picioarele voastre, și Eu voi judeca în taină acele locuri și pe locuitorii lor! Să-i lăsăm acum pe acești străini să vorbească despre noi și să ne judece cum vor și cum îi duce mintea; căci peste puterea sa de înțelegere niciun om nu poate să-și facă o părere despre ceva, așa cum nici un bou nu poate cânta un psalm al lui David sau un orb să călăuzească alt orb! De aceea, să nu vă simțiți tulburați în astfel de situații!“

13. Toți Mi-au dat dreptate și Mi-au mulțumit pentru acest sfat.

14. Apolo însă a adăugat: „O Doamne și Învățătorule, Tu ai în veci dreptate în toate; dar în acest caz nouă ne este greu și suntem stânjeniți, căci acești străini ne încurcă; astfel că Tu Însuși, ca să nu Te dai în vileag, nu ne poți da învățăminte mai tainice și nici noi nu Te putem întreba ceva mai deosebit.“

15. Eu am spus: „Prietene, nu-ți face tu astfel de griji! Până la miezul nopții vor mai avea loc încă multe evenimente nemaipomenite aici; căci Eu, pentru că am încheiat cu bine munca de peste zi, sunt bine-dispus, și trebuie să fiți și voi la fel! Dar acum să mâncăm și să bem, și să nu lăsăm pe nimeni să ne tulbure bucuria!“

16. După aceasta, am mâncat și am băut, simțindu-ne în largul nostru, la fel ca și străinii de la mesele vecine.

Capitolul 8

Un interpret la harpă cântă în fața Domnului nostru Iisus Cristos

1. Cum în Ierihon era un târg care ținea șapte zile, pe lângă negustori, veniseră și mulți măscărci, circari, cântăreți, interpreți la flaut, la harpă sau la liră, care mergeau seara din han în han și dădeau în fața oaspeților tot felul de reprezentații, în schimbul unor mici sume de bani. Astfel a venit și la hanul nostru un cântăreț cu harpa lui, pe care se pricepea foarte bine să o mânuiască, și care, în plus, cânta cu o voce limpede și curată psalmii lui David.

2. Când a intrat în încăpere, a cerut mai întâi îngăduință de la oaspeți ca să-și arate arta, în schimbul unei sume mici de bani.

3. Străinii, cei mai mulți greci și romani, au spus: „Ah, pleacă de-aici cu vechile tale jelanii evreiești! Muzica, această artă divină, numai printre greci este la ea acasă! Dacă însă cei de la masa aceea mare vor vrea să te asculte, noi nu avem nimic împotriva; dar de la noi să nu te aștepti la nimic!“

4. La acestea, bietul cântăreț la harpă s-a apropiat de masa noastră și ne-a cerut voie să ne cânte ceva.

5. Iar Eu i-am spus cu glas blând: „Arată-ți arta, fără teamă sau sfială, căci Eu te cunosc și știu că ești un cântăreț adevărat și ai păstrat tradiția lui David! De aceea răsplata îți va fi bogată!“

6. Cântărețul la harpă a făcut o plecăciune în fața noastră, și-a acordat harpa și s-a mirat el însuși, spunând: „Adevărat, aceasta este o sală bună pentru muzică; căci

atât de curat și de înălțător nu mi-am auzit până acum niciodată coardele răsunând!“

7. Eu am spus: „Acum, dacă este așa, poți începe să cânti!“

8. Interpretul și-a atins cu gesturi bine exersate strunele, făcând să răsune un preludiu înălțător. Auzind străinii acele tonuri măiestre, au făcut liniște și și-au ciulit urechile.

9. Într-o liniște deplină în întreaga sală, artistul a început să cânte, cu un glas minunat și un acompaniament divin, următorul psalm al lui David: „Cântați Domnului cântare nouă; cântați Domnului toți locuitorii pământului! Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui! Vestiți între neamuri slava Lui, între toate popoarele minunile Lui, căci Domnul este mare și vrednic de laudă; El este mai de temut decât toți zeii! Căci toți zeii popoarelor sunt idoli fără viață; singur Domnul a făcut Cerul. Strălucirea și măreția sunt înaintea feței Lui, slava și podoaba sunt în locașul Lui cel Sfânt.“

10. Voi, popoare, aduceți-I Domnului, aduceți-I Domnului slavă și cinstire! Aduceți-I Domnului slava cuvenită numelui Său, aduceți daruri și intrați în curtea Lui! Închinați-vă înaintea Domnului în odoare sfinte, căci toată lumea se teme de El! Spuneți-le păgânilor că Domnul singur este rege și stăpân peste împărăția Lui întinsă cât lumea, unde El va rămâne să judece popoarele cu dreptate! Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce este în ea! Să tresalte câmpia, cu tot ce e pe ea, și toți copacii pădurii să strige de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul! Și El va judeca fața pământului cu dreptate, și popoarele cu Adevărul Lui!“ (Psalmul 96)

11. După ce artistul nostru a terminat de cântat acest psalm, a mai făcut să răsune un postludiu, după care și-a încheiat reprezentația. Atunci străinii l-au coplesit cu aplauze și cu laude, spunând că nu mai auziseră în viața lor ceva atât de minunat. Ei și-au cerut iertare că l-au gonit și l-au rugat să mai cânte o dată psalmul.

12. Cântărețul însă M-a întrebat pe Mine dacă îi mai dau voie o dată.

13. Și Eu i-am spus: „Da, cântă, căci mai minunat decât atât nici măcar David nu a cântat psalmul acesta!”

14. Și cântărețul a spus: „Stăpâne... cine vei fi fiind tu..., nici chiar eu însumi nu l-am mai cântat așa până acum! Mi s-a părut, în vreme ce cântam, că Iehova era foarte aproape și asculta cu plăcere; și mi s-a părut ca și când coruri întregi de îngeri m-ar fi acompaniat. Oh, de mi-ar rămâne această artă și voce, aș fi cel mai fericit om de pe lume și i-aș aduce pe toți păgânii la Iehova prin cântecul meu!”

15. Eu i-am spus: „Cântă tu încă o dată cel de-al 96-lea psalm și fii încredințat că îți vei păstra vocea și arta până la sfârșitul zilelor tale pe-acest pământ, iar în Ceruri vei fi și vei rămâne în veci un cântăreț plăcut în fața tronului Atotputernicului! Dar acum cântă!”

16. Cântărețul a spus: „O Doamne, probabil că ești un profet; căci așa ca tine nu vorbesc oamenii de rând! Dar ajunge cu vorbele, căci trebuie să cânt psalmul încă o dată!”

17. La acestea, el și-a mângâiat din nou strunele, și ele au răsunat și mai limpede și mai minunat decât prima oară, și la fel era și cu vocea lui. Toți ucenicii Mei, gazdele noastre și la fel și străinii au fost mișcați până la lacrimi. Iar ai Mei, cei care se aflau la masa noastră, mai tare decât toți, căci ei știau preabine Cui i se adresa acest psalm.

Capitolul 9 Răsplata cântărețului

1. După ce cântărețul a încheiat pentru a doua oară psalmul, străinii l-au răsplătit cu o furtună de aplauze și de laude. I-au dat o mulțime de galbeni și l-au poftit să se așeze la masa lor și să mănânce și să bea împreună cu ei.

2. Cântărețul însă le-a spus: „Vă mulțumesc pentru cinstirea pe care mi-o aduceți și pentru pomana regească pe care v-ați făcut-o cu mine. Eu sunt însă un evreu de soi vechi, chiar dacă am doar treizeci de ani, și nu am voie să mănânc din bucatele voastre. Pe lângă aceasta, numai acest Domn de aici mi-a dat permisiunea să-mi arăt arta, și de aceea voi face numai ce îmi va porunci el!”

3. Străinii l-au lăudat pe cântăreț pentru loialitatea sa, iar Eu l-am chemat să se așeze cu noi la masă și să bea și să mănânce împreună cu noi, ceea ce a și făcut, mulțumindu-ne.

4. Hangiul nostru și Kado s-au dus și i-au adus cântărețului o răsplată bogată, pe care el însă nu a vrut s-o accepte, căci primise destul de la celelalte mese.

5. Eu însă i-am spus: „Ia ceea ce îți se dăruiește, cu bucurie; căci și tu ai o inimă bună și împarți bucuros

cu săracii puținul pe care îl ai și pe care ți l-ai câștigat cu greu prin meșteșugul tău! Acum însă, dacă vei câștiga mai mult, datorită inimii tale bune, vei putea să faci mult mai mult bine. Cine face bine săracilor este pe placul lui Dumnezeu, dar cine muncește și adună pentru cei săraci este minunat în fața lui Dumnezeu și va fi mereu răsplătit, atât în viața aceasta, cât și, chiar mai mult, în cealaltă.

6. Cântărețul la harpă a spus: „Da, tu, preabunule stăpân, și eu am crezut la fel dintotdeauna, deși răsplata în această lume se lasă cam mult așteptată, și eu îmi exersez arta cu credință în acest fel de mai bine de cincisprezece ani. Dar de data aceasta am fost răsplătit peste măsură, Domnul fie lăudat și slăvit; Lui, care m-a văzut în sărăcia mea, toată recunoștința, slava și mărirea! Dar acum vreau să te întreb și eu ceva, preabunule stăpân, dacă îmi dai voie.”

7. Eu am spus: „Cu plăcere! Întreabă și nu-ți voi rămâne dator cu răspunsul!”

8. Iar cântărețul la harpă m-a întrebat: „O tu, preabunule Stăpân, căruia după Dumnezeu îi datorez marele meu noroc, cum de știi tu despre toate greutățile din viața mea? Căci eu nu-mi amintesc să te mai fi văzut vreodată!”

9. Eu am spus: „Nici nu este nevoie; este de-ajuns că Eu te-am văzut și te-am auzit, și încă de multe ori. Uite, tu ne-ai încântat aici cu arta ta și ai fost privit și ascultat atent de noi toți! Noi te vom recunoaște cu ușurință peste tot unde te vom întâlni; tu însă nu ne vei putea recunoaște la fel de ușor, dintr-un motiv foarte simplu și ușor de înțeles, și anume, pentru că mii de oameni pot reține mai ușor un singur om care se face remarcat prin ceva decât poate acel om să facă cu miile de spectatori în fața cărora se manifestă. Vezi, acesta este motivul simplu pentru care Eu te cunosc pe tine mult mai bine decât Mă cunoști tu.

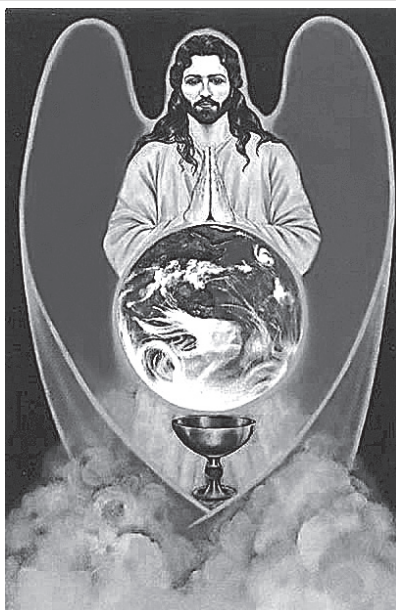
10. Mai sunt însă și alte motive pe care tu nu le-ai putea înțelege dacă ți le-aș spune; de aceea este mai bine, din cauza străinilor, să păstrăm tăcerea. Ai

spus însă mai înainte că aș fi un profet, pentru că în prezența Mea ai cântat mult mai bine decât oricând altcândva în viața ta. Dacă sunt pentru tine un profet, atunci Spiritul lui Dumnezeu din Mine Îmi poate dezvălui preabine unele situații din viața ta. Așa că acum ai aflat atât un motiv natural, cât și unul supranatural pentru care Eu te cunosc mai bine decât Mă cunoști tu pe Mine. Ești acum lămurit?”

11. Cântărețul la harpă a spus: „Da, preabunule și preaînțeleptule stăpân, și nu te numesc în zadar înțelept! Căci călătoriile mele încoace și-ncolo pe-acest pământ al lui Dumnezeu m-au învățat că un om bun este întotdeauna și

înțelept. Și dacă oamenii buni se află, în ce privește norocul pământesc, de multe ori în urma celor aspri și răi, de aceasta nu e vinovată inteligența lor izvorâtă din înțelepciune, care ar putea părea inferioară inteligenței viclene a răilor, ci vinovată este bunătatea inimii lor, răbdarea și iubirea de adevăr, de Dumnezeu și chiar de dușmani care izvorăsc din ea, și, ca rezultat la toate acestea, adevărata și curata înțelepciune de a nu prețui mai mult bogățiile acestei lumi decât au fost ele prețuite dintotdeauna de toți marii înțelepți adevărați. Și iată, cu adevărat preabunule stăpân, de aceea te numesc eu înțelept, pentru că am aflat atâta bunătate în tine!”

12. Eu am spus: „Până la urmă și tu ești un înțelept, căci după câte știu Eu și tu ești un om bun!”

13. Cântărețul la harpă a spus cu mare modestie: „Bunule stăpân, eu nu mă voi mândri cu asta niciodată, și las în grija celor mai înțelepți să hotărască dacă este așa! Însă am văzut oameni care se dădeau drept mari înțelepți, dar făceau prostii cu mult mai mari decât cele pe care le-am făcut eu vreodată. Să nu te îndoiești de Dumnezeu nici chiar în situațiile cele mai grele de viață și să-I respecti poruncile sfinte cu evlavie adevărată și cu iubire este mult mai înțelept decât să fii slab în credință, să-I întorci spatele lui Dumnezeu și, ca înțelept al acestei lumi copleșit de onoruri, să te dedai la toate plăcerile lumești și să trăiești ca și când ceilalți oameni n-ar avea niciun drept pe-acest pământ – pe care au fost totuși trimiși de Dumnezeu! O preabunule și înțeleptule stăpân, am judecat aici drept sau strămb?”

14. Eu am spus: „Foarte drept și, prin urmare, foarte înțelept! Dar acum mănâncă și bea după pofta inimii!”

15. Cântărețul la harpă a mâncat și a băut cu poftă, căci era foarte flămând și însetat; și totuși nu se vedea la el nicio urmă de lăcomie și cu atât mai puțin de beție.

Capitolul 10

Întrebarea grecului, adresată Domnului nostru Iisus Cristos, despre Creație

1. În timp ce cântărețul nostru la harpă mânca și bea cu modestie, ucenicii se priveau între ei cu ochi mari și se tot minunau de cuvintele lui înțelepte.

2. Eu însă le-am spus: „De ce vă tot minunați de înțelegerea cântărețului nostru? N-ați auzit încă niciodată că Dumnezeu îi dă întotdeauna minte celui care are menirea de a-L preaslăvi? Eu vă zic vouă: rolul acestui cântăreț nu este unul dintre cele mai ușoare pe-acest pământ; căci el înmoaie prin căldura cântecului său și cele mai împietrite inimi, iar în ele pătrunde atunci mai ușor Cuvântul lui Dumnezeu și Adevărul veșnic.

3. Când Saul asculta harpa lui David, inima lui de

piatră se înmuia și spiritul cel rău pleca de la el, și de aceea este scris: «Slăviți-L pe Domnul Dumnezeu cu psalmi, glasuri limpezi și harpe bine acordate!» Fie ca acest interpret la harpă și cântăreț să fie pentru voi ceea ce a fost Ioan!”

4. Cu aceste cuvinte, ucenicii au fost foarte mulțumiți, pentru că au înțeles de ce interpretul a vorbit atât de înțelept.

5. Dar versurile psalmului le dădeau bătăi de cap păgânilor, și ei își ziceau: „Păcat de artist! Dacă el ar cânta cu vocea lui divină despre zeii noștri, în felul lui Homer, ar fi un al doilea Orfeu; poporul l-ar diviniza în Roma și Atena, și ar câștiga mari averi!”

6. După astfel de discuții fără noimă, străinul căruia îi dădusem mai înainte sfatul pentru durerea lui de stomac s-a ridicat și a venit la masa noastră, laudându-l încă o dată pe cântărețul nostru și spunând: „Iertați-mă dacă vă deranjez cumva; dar cum suntem cu toții oaspeți în această sală și nu avem într-adevăr niciun motiv să ne dușmănim, să-mi fie vă rog permis să schimbăm câteva cuvinte cu ocazia aceasta neașteptat de minunată! Căci păgâni sau evrei, eu nu fac nicio deosebire, și mă ghidez după adevărata valoare a omului, iar mie îmi pare că și voi sunteți de aceeași părere!”

7. Eu am spus: „Prietene, în fața Mea orice om poate să-și spună liber părerea, și la fel și tu și tovarășii tăi! Dacă ai ceva pe inimă, vorbește deschis!”

8. Grecul a spus: „Noi, grecii umblați prin lume și cultivați, am lăsat de mult în urmă toate fabulațiile noastre despre zei, iar evreii mai răsăriți nu cred nici ei mai mult în Templul Dumnezeului lor decât credem noi, grecii și romanii, în templele mulțimii noastre de zei. Acest interpret la harpă și cântăreț a cântat un psalm care mie nu îmi este cu totul necunoscut. Acest psalm este al unui fost rege evreu, care în ordinea domniei regilor a fost al doilea și se numea David. Versurile sunt pline de o teozofie ascunsă; dar ceea ce reiese limpede în acest psalm este că marele și curajosul rege a vrut să cucerească toate popoarele pentru a le converti la credința lui într-un singur zeu atotputernic, pentru că aceasta i-ar fi ușurat domnia și i-ar fi mărit reputația printre toate popoarele. Dacă el a crezut într-adevăr în zeul unic, precum reiese din versurile psalmului, aceasta este o cu totul altă întrebare! Probabil că da, deși din unele fapte ale sale s-ar putea crede altceva! Dar oricum ar fi, David a fost și rămâne un om mare, care trebuie pomenit pentru multe fapte deosebite, un rege cum puțini au fost pe fața pământului. Și eu nu pot decât să-l laud pe cântăreț pentru că și-a ales un astfel de repertoriu. Dar, cu toate acestea, găsesc că el își îngrădește talentul, cântând doar psalmii lui David. Dacă ar vrea și dacă ar putea cânta și versurile vechilor

noștri poeți, asemenea unui Orfeu, și dacă ar merge la Roma sau la Atena, ar putea face avere! Dar să lăsăm aceasta și să trecem la problema principală!

9. Printre altele, mi-a atras atenția în acest psalm bucata care sună cam așa: «Toți zeii popoarelor sunt idoli fără viață; însă Domnul (adică Dumnezeu cel Unic și Viu al evreilor) a făcut cerul și pământul.» Spune-mi dacă așa este cu adevărat și dacă aceasta poate fi dovedit! Căci noi, păgânii, credem că înainte de apariția cerului și a pământului exista o substanță haotică, din care forțe necunoscute nouă, mai mult sau mai puțin inteligente, pe care mai târziu fantezia oamenilor le-a ridicat la rang de zei, au format pământul cu toate cele câte sunt pe el, precum și cerul. Voi însă credeți că toate au fost făcute din nimic de către acest Dumnezeu Unic în șase zile sau poate șase perioade de timp. Care din aceste teorii este adevărată? Oameni fără număr, din toate colțurile acestui pământ, cred, cu mici diferențe, în ceea ce deja vechii egipteni considerau a fi un adevăr aproape demonstrat; voi însă sunteți la fel de departe de credința noastră ca cerul de pământ! Cine are acum dreptate și care este adevărul? Dacă tu poți să dovedești adevărul învățaturii voastre, eu și tovarășii mei ne vom dezice de credința noastră și vom deveni evrei; altminteri vom rămâne ceea ce suntem și nu ne vom mai dori ca artistul să vină la Atena sau la Roma.“

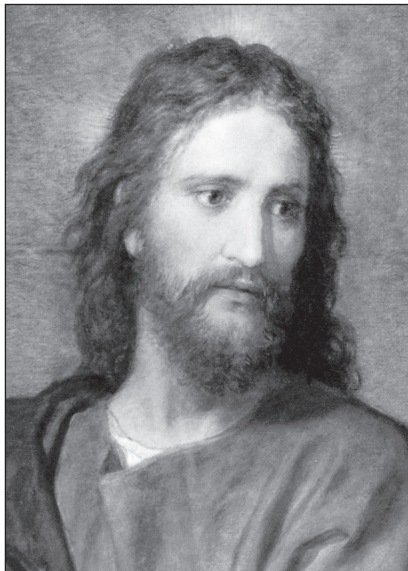
Capitolul 11

Domnul nostru Iisus Cristos îl vindecă pe greul care era bolnav de stomac

1. Eu am spus: „Prietene, tu ceri ceva foarte ciudat de la Mine! Minte ta este prea plină de aspecte lumești și materiale; cum să poată fi ea în stare să le înțeleagă pe cele spirituale? Noi, evreii adevărați, ne-am preocupat mintea cu aspecte spirituale și de aceea noi le putem înțelege ușor, și ele sunt pentru noi ușor de dovedit.

2. Există însă bineînțeles corespondențe între aspectele spirituale și cele materiale. Dacă te-ai pricepe la această știință, ar fi ușor de dovedit că numai noi, vechii evrei curați, ne aflăm în deplinul adevăr, iar păgânii se află în greșeală și neadevăr, cu toată înțelepciunea lor lumească; dar această știință profundă vouă vă este străină și este greu să vi se poată dovedi pe-o altă cale, că numai noi, evreii curați, suntem în adevăr.

3. David L-a cântat pe Unicul Dumnezeu Adevărat nu numai pentru că a crezut în El, ci și pentru că L-a și văzut și a vorbit cu El. Iar cântărețul nostru, ca evreu adevărat, are dreptate să-L preaslăvească prin cântecul său doar pe Acela căruia din veci I se cuvine toată slava și preamărirea. De aceea, este bine ca el să le cânte și păgânilor, pe care și David i-a chemat către adevăr, numai psalmii lui David,

pentru ca inimile lor să se înmoaie și să se deschidă, ca să-L poată recunoaște și preaslăvi numai pe Dumnezeu cel veșnic Adevărat, care unui om autentic nu-i poate rămâne ascuns și necunoscut, precum vă sunt vouă zeii voștri, plăsmuiți de fantezia omenească și apoi din materia cea moartă. Că este așa, putem să-ți demonstrăm practic, deși prin aceasta tu nu vei fi mai aproape de adevărul cel profund, spiritual și viu decât ești acum.“

4. Greul a spus: „Prietene, dă-mi atunci o dovadă practică, și eu împreună cu tovarășii mei vom crede în Dumnezeul evreilor și în poruncile Lui și vom mai converti și mulți alții la credința aceasta!“

5. Eu am spus: „Bine atunci; Eu, ca adevărat evreu între evrei, care-L cunosc pe Unicul Dumnezeu Adevărat și Stăpân al Cerului și al Pământului și știu că El există și știu și cum este El, îți voi da o asemenea dovadă! Tu suferi încă din cauza stomacului, de aceea nu îndrăznești să mănânci și să bei mai nimic, cu toate că ți-e foarte foame și sete. Câte ofrande nu le-ai adus până acum zeilor, la sfatul preoților, și câte leacuri n-ai înghițit deja! Ți-au alinat toate acestea măcar puțin suferința? Tu răspunzi: «Nu, câtuși de puțin!» Eu însă vreau să te ajut chiar acum, chemându-L și implorându-L în sinea Mea pe Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor, ca să nu mai simți nicio suferință la stomac!“

6. Greul a spus: „O prietene, dacă aceasta este cu puțință fără leacuri, atunci nu numai că voi crede în Dumnezeul vostru și Îl voi preaslăvi împreună cu tovarășii mei, dar îți voi dăru și jumătate din averea mea!“

7. Eu am spus: „Prietene, Eu nu am nevoie de averea ta; căci Dumnezeul Meu, singurul adevărat și atotputernic, Îmi dă Mie, și nouă tuturor, tot ceea ce avem nevoie. Și noi nu avem nevoie, ca voi, păgânii, de comori pământești, căci comorile Spiritului lui Dumnezeu în noi ne sunt mult mai prețioase decât toate bogățiile pământului. Și de aceasta te vei convinge în curând. Uite, acum Îl chem în tăcere în Mine pe Dumnezeu, ca să-ți vindece și să-ți întărească stomacul; și zi-Mi acum dacă ți-e mai bine!“

8. Greul, uluit peste măsură, a spus: „Da, acum cred fără îndoială că numai Dumnezeul vostru este singurul adevărat! Căci atunci când Tu, prietene, abia ai terminat de adresat cuvintele către Dumnezeul vostru, am simțit o stare de bine în stomac atât de mare cum n-am mai simțit nici măcar în anii tinereții mele, și această stare de bine o simt și acum, în continuare, și abia acum mi s-a făcut cu adevărat foame și sete. Dumnezeului Tău Unic și Adevărat Îi aduc toate mulțumiile, toată slava și respectul meu adânc, precum și devoțiunea mea față de voința Lui sfântă și atotputernică până la sfârșitul vieții mele! Oh, să ne

lumineze și pe noi, păgânii, precum v-a luminat pe voi, ca să-L putem cunoaște cât mai profund și să-L putem slăvi din toate puterile!

9. Și tu, cântărețule excepțional, rămâi la arta ta adevărată și cântă mereu și în tot locul despre slava viului și atotputernicului Dumnezeu; căci doar El trebuie slăvit, și nu numai de către oameni, ci, așa cum se spune în psalm, de toată Creația, care este opera Lui. Căci acum îmi este limpede că numai El a putut face totul, cerul și Pământul, Soarele, Luna și stelele fără de număr. Cum? Așa ceva nu voi întreba niciodată; căci este de-ajuns că știu acum că El singur este izvorul a tot ce există și că doar voința Lui este substanța oricărei existențe. În această credință vreau de-acum înainte să trăiesc, să făptuiesc, să gândesc și la urmă să mor.

10. Ție, prietene drag și preaplin de Spiritul Divin, îți mulțumesc că m-ai îndrumat cu atâta atenție și înțelepciune în acest preaimportant domeniu al vieții, și pot spune că prin aceasta m-ai ajutat cu mult mai mult decât prin vindecarea stomacului meu. Dar pentru că mă împinge de la spate foamea și setea, mă voi întoarce acum la masa mea ca să-mi întăresc cu măsură trupul!“

11. Eu am spus: „Fă aceasta fără teamă și roagă-te lui Dumnezeu înainte de masă ca El să-ți binecuvânteze ție și tuturor oamenilor bucatele și băutura, și El îți va asculta această rugăminte întotdeauna, iar bucatele îți vor sluji bine și-ți vor hrăni și întări trupul cu adevărat! Așa să fie și așa să rămână!“

12. După aceste cuvinte ale Mele, grecul, peste măsură de fericit, s-a întors la masa lui, a implorat binecuvântarea lui Dumnezeu și apoi s-a apucat vesel să mănânce și să bea, fără a se mai teme că bucatele sau băutura i-ar putea dăuna. La fel au făcut și tovarășii lui, și s-au ospătat în continuare plini de bucurie; de asemenea au discutat între ei despre adevărul în ceea ce privește existența Dumnezeului evreilor, și mirarea lor nu cunoaștea margini pentru faptul că Dumnezeul Adevărat al evreilor îi susține atât de mult cu puterea Lui pe cei care cred în El și Îi respectă poruncile, încât s-ar putea crede că ei înșiși sunt zei.

13. După mai multe astfel de discuții, în răstimpul cărora noi am vorbit despre cele petrecute în Eseea, grecii s-au ridicat de la masă, I-au mulțumit Adevăratului Dumnezeu al evreilor pentru binecuvântarea Lui și L-au rugat să reverse mereu această grație peste toți oamenii care I-o cer și se încred în El.

Capitolul 12

Domnul nostru Iisus Cristos îi sfătuiește pe greci

1. Apoi grecul a revenit la Mine și Mi-a spus: „Iubite prietene, au fost corecte rugăciunea și mulțumirile noastre?“

2. Eu i-am răspuns: „Tu ai copii acasă, care îți sunt foarte dragi; când le este foame și te roagă să le dai pâine, le-ai refuza pâinea, care este o binecuvântare a iubirii tale de tată, dacă ei te-ar ruga într-o formă greșită? Nu, căci tu, ca om și ca păgân, te uiți doar în inima copiilor tăi, iar bâlbâiala lor nevinovată valorează pentru tine mai mult decât cel mai împoțonat discurs. Și cu atât mai mult Dumnezeu, unicul Tată adevărat al tuturor oamenilor, se uită doar în inimile lor, și nu la cuvintele deșarte, oricât de bine ticluite ar fi ele!“

3. Rugămintea și recunoștința voastră, spuse în cuvinte simple, au venit din inimile voastre, și astfel I-au fost pe plac adevăratului Tată din Ceruri. Rămâneți pe această cale și, la vremea potrivită, vi se va da o lumină și mai înaltă din Ceruri! Îndreptați-vă mereu inimile pline de iubire spre Dumnezeu, veșnicul Tată din Ceruri, și El vă va răspunde mereu cu cea mai vie lumină a veșnicului adevăr care se află în El!

4. Dar ca să-L iubiți pe Dumnezeu cu adevărat, trebuie să vă iubiți și aproapele ca pe voi înșivă și să nu faceți rău nimănui. Ceea ce nu vreți să vi se facă vouă, aceea să nu-i faceți nici aproapelui vostru! Eu înțeleg aceasta într-un fel înțelept; căci altfel și un hoț sau un criminal ar putea avea pretenția să nu fie prins și judecat, pentru că nici altuia nu i-ar plăcea să fie tratat în acest fel – și astfel de înțelegeri greșite sunt o mulțime.

5. Cine își iubește aproapele cu credință, cu înțelepciune și deci în mod adevărat, acela Îl iubește și pe Dumnezeu și va fi la rândul său iubit de Dumnezeu. Dar cine nu-și iubește aproapele, pe care îl poate vedea, cum ar putea el să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L poate vedea cu ochii și nici auzi cu urechile?

6. Voi sunteți negustori, și un câștig mare vă este mai pe plac decât unul mic dar cinstit. Eu însă vă zic vouă: fiți corecți în toate și gândiți-vă cât de mult v-ar plăcea ca un altul să se poarte cu voi corect și echitabil, și fiți și voi corecți și drepti la preț, la măsură și la greutate față de aproapele vostru! Căci cu măsura, prețul și greutatea cu care vă veți servi voi aproapele, cu aceeași măsură, preț și greutate vă va răsplăti și Domnul Dumnezeu, Tatăl din Ceruri. Căci minciinoșii și cei care umblă cu înșelătorii nu sunt prețuiți de Dumnezeu și nu vor intra în Împărăția Lui cea veșnică. Iar Eu pot să vă spun aceasta, pentru că Eu Îl cunosc preabine pe Dumnezeu, Împărăția Lui, tronul Lui cel veșnic și Voia Sa.

7. Dacă ați înțeles acestea, faceți precum v-am spus, iar adevărata și via binecuvântare va rămâne la voi! Atunci când un om ia cunoștință de legile din împărăția unui rege și le respectă mereu cu credință, iar regele știe aceasta, el îl va îndrăgi pe acel om, îl va respecta și îl va ridica cu ușurință într-o funcție înaltă, ca răsplătă pentru credința lui. Iar acum, că voi ați aflat prin Mine care este Voința Uniculului și Adevăratului Dumnezeu,

respectați-o și făptuiți în Spiritul ei, și Dumnezeu va fi milostiv cu voi!“

8. Grecul a spus: „Prietene, îți mulțumim pentru această învățătură cu adevărat înțeleaptă și îți promitem că de acum încolo vom trăi și făptui respectând-o! Dar cum nu este încă prea târziu și cum eu mi-am putut da seama din faptele și cuvintele tale că tu Îl cunoști pe Dumnezeul cel Adevărat și că, trăind și făptuind mereu după Voința Lui, te bucuri de iubirea și prietenia Lui, tu poți fără îndoială, grație acestei lumini divine care se află în tine, să ne dai o idee cât de mică despre cum a făcut Dumnezeu doar din Sine Însuși, fără să se folosească de vreo materie sau substanță, acest pământ. Eu am spus mai înainte că substanța din care sunt făcute toate care există constă doar din Voința atotputernică a lui Dumnezeu; dar, cu toate acestea, încă nu-mi este clar cum este cu puțință ca pura Voință a lui Dumnezeu să devină materie. Dacă am primi și noi, grecii, doar o mică lămurire în privința aceasta, am fi cât se poate de mulțumiți.“

9. Eu am spus: „Voi cereți într-adevăr ceva ce mintea omenească nu va putea niciodată pricepe în întregime; și chiar dacă omul ar înțelege cele mai adânci taine ale Împărăției lui Dumnezeu, aceasta nu l-ar apropia mai mult de iubirea Lui! Căci nimeni nu poate ști ce este în Dumnezeu decât numai Spiritul lui Dumnezeu; însă cine respectă poruncile lui Dumnezeu și Îl iubește mai presus de toate, acela va primi și Spiritul lui Dumnezeu în inima lui, și prin acest Spirit va putea vedea în adâncul lui Dumnezeu.“

10. Faceți voi numai ceea ce v-am sfătuit; prin aceasta veți atinge cea mai înaltă înțelepciune, și atunci tot ceea ce acum vi se pare de neînțeles vă va deveni limpede și ușor de priceput, precum o joacă de copii!

11. Dar ca să mai primiți încă o dovadă despre modul cum Voința lui Dumnezeu se află în toate, mai întâi ca Spirit Pur, iar apoi ca substanță și materie, aduceți-Mi aici un urciol gol de la masa voastră!“

12. Unul dintre greci a adus imediat un urciol gol și l-a pus pe masă în fața Mea, zicând: „Uite, prieten al lui Dumnezeu, ți-am adus aici un urciol golit până la ultima picătură!“

13. Eu am spus: „Preabine, fiți acum atenți și luați urciorul în mâna voastră! Vedeți, este încă gol și chiar uscat! Eu însă vreau acum, prin Voința lui Dumnezeu care sălășluiește în Mine, ca acest urciol destul de mare să se umple în această clipă cu cel mai curat și mai bun vin, pe care îl veți putea apoi bea, spre întărirea mădularelor voastre!“

14. Când am spus aceasta, urciorul s-a și umplut cu cel mai bun vin.

15. Iar cei doi greci, văzând așa ceva, au spus plini de uimire: „Da, acum am văzut și noi cu ochii noștri că voința Adevăratului Dumnezeu este în tot și în toate, și de aceea doar Lui I se cuvine întreaga preamărire! Noi nu avem nevoie să știm cum s-a petrecut aceasta, ne este de ajuns că știm că așa este, și nu altfel.“

16. Eu am spus: „Acum că aveți vinul, care, la fel ca

și cel din pivnița voastră de acasă, există numai prin Voința lui Dumnezeu, beți din el și spuneți-ne cum este la gust!“

17. Grecii au gustat vinul și nu mai încetau să se minuneze de gustul și tăria lui.

Capitolul 13

Acrobații cei obraznici și pedepsirea lor

1. Pe când grecii discutau aprins la masa lor despre minunea cu urciorul, a intrat în sală o trupă de acrobați, care erau greci. Arta lor era aceea că puteau să facă tot felul de sărituri și de mișcări de gimnastică. Și aceștia l-au rugat pe hangiu, pe care îl cunoșteau, să le dea voie să-și prezinte arta.

2. Hangiul însă M-a întrebat pe Mine dacă să le dea voie.

3. Eu am spus: „Tu ești stăpânul în casa ta și poți să faci ce-ți place! Pe noi nu ne privește această artă și nici nu ne interesează gimnastica lor păgână. Eu însă trebuie să suport cu multă înțelegere și răbdare o grămadă de nebunii ale oamenilor; de ce n-aș suporta-o și pe aceasta? Întreabă-i însă pe greci dacă ei doresc să vadă această reprezentație cu totul nefolositoare oamenilor! Dacă ei își doresc așa ceva, pot să-i lase pe acești oameni amărâți să le arate câteva din acrobațiile lor; dacă însă grecii nu doresc aceasta, atunci spune-le că pot să plece.“

4. Auzind acestea, hangiul s-a dus și s-a sfătuit cu grecii.

5. Aceștia însă au spus: „Prietene, noi am fost aici martori la cea mai înaltă artă și suntem acum preocupați doar de Adevăratul și Unicul Dumnezeu al evreilor; aceste acrobații fără niciun folos pentru oameni nu mai au acum nicio valoare în ochii noștri. Noi îi știm de mult pe acești acrobați și le cunoaștem arta, și din partea noastră pot să plece așa cum au venit.“

6. După ce hangiul a aflat aceasta de la greci, s-a dus la acrobați și le-a spus: „Nimeni nu este curios să vă vadă arta, care n-aduce nimănui niciun folos, așa că puteți să plecați precum ați venit!“

7. Acrobații nu au fost mulțumiți cu această hotărâre, și conducătorul lor a spus: „Stăpâne, noi am colindat cu arta noastră jumătate din lume în lung și-n lat, și suntem mirați peste măsură; nu ni s-a refuzat încă niciodată până acum vreo reprezentație! Noi suntem cel puțin semizei și suntem favoriții marelui zeu Marte, precum și ai lui Apolo și ai celor nouă muze, și aceștia se vor răzbuna pe casa voastră pentru afrontul pe care ni l-ați adus aici!“

8. Hangiul a spus foarte senin: „De când noi toți ai casei L-am recunoscut pe Adevăratul Dumnezeu al evreilor, nu ne mai temem de zeei fără de viață ai egiptenilor, grecilor și romanilor; așa că puteți să ne amenințați cât vreți cu idolii voștri, căci pe noi nu ne afectează cu nimic.“

9. Dar dacă, după cum spuneți, ați colindat jumătate de lume și ați câștigat desigur mari averi cu arta

voastră, întrucât sunteți adevărați semizeii, duceți-vă de colindați și cealaltă jumătate de lume și lăsați-vă slăviți cum vreți, iar pe noi lăsați-ne în pace! Iar dacă vreți să faceți scandal aici pentru că nimeni nu este interesat de arta voastră, s-ar putea să vă coste scump aceasta; căci la masa mea se află un Domn Preaputernic, căruia nimic nu-i este cu neputință. El va ști cu siguranță să vă pedepsească insistențele neobrăzate! Așa că plecați mai bine de bunăvoie din casa mea!“

10. Conducătorul a spus foarte supărat: „Dacă tu nu mai ai nicio teamă de preainalții zei, numindu-i morți în comparație cu închipuitul zeu al evreilor, care nu-i altceva decât o vorbărie goală, atunci află tu, care-i disprețuiești pe zei: eu însumi sunt zeul Marte și voi pustii această țară prin război, foamete și ciumă! Ca zeu, nu mă tem de niciun așa-zis atotputernic evreu de la masa ta!“

11. La acestea, i-am răspuns Eu conducătorului-Marte: „Păgânule obraznic, pleacă de-aici, altfel vei simți pe pielea ta puterea Adevăratului și Unicului Dumnezeu al evreilor!“

12. Auzind acestea, șeful a devenit și mai obraznic și s-a revoltat împotriva Mea.

13. Eu însă l-am avertizat din nou, dar cum el tot nu voia să plece, i-am spus: „Pentru că n-ai vrut să pleci când ți-am cerut aceasta, te voi trimite prin puterea Dumnezeului evreilor la o depărtare de sute de zile de mers zdravăn de aici; acolo vei putea să te lași preaslăvit de către negri, în calitatea ta de zeu Marte! Și acum, dispăreți!“

14. Când am rostit acestea, în aceeași clipă acrobații au și dispărut și s-au trezit la nubienii noștri din Africa, pe care noi îi cunoscuserăm în Cezarea lui Filip, unde au fost inițiați de Mine în Învățătura sfântă, și astfel Mi-au devenit ucenici.

15. Iar noi am mai vorbit despre una-alta, cum ar fi și despre dispariția precipitată a așa-zișilor semizeii.

16. Interpretul la harpă a rămas la noi și a început să priceapă în fața cui a cântat el psalmii, iar iubirea lui față de Mine a devenit tot mai mare.

Capitolul 14 Presupuneri grecoale despre dispariția acrobaților

1. Grecii însă au rămas toată noaptea treji, fără să se poată dormi în legătură cu dispariția atât de subită a acrobaților, și se tot întrebau dacă Eu într-adevăr i-am trimis atât de departe, ori poate doar în cealaltă parte a orașului.

2. Unul dintre ei a spus: „Eu înclin să fiu de părere că acest prieten puternic al Dumnezeului Adevărat și Unic nu rostește niciodată nimic doar de formă; iar ceea ce El rostește, în strânsă comuniune cu puterea lui Iehova care sălășluiește în El, aceea se și îndeplinește, fără nici cea mai mică abatere de la ceea ce a rostit El. Și prin urmare acrobații sunt acum deja acolo unde i-a trimis el, în adâncul Africii!“

3. Un altul a spus: „Dacă au fost trimiși acolo prin aer – ceea ce este cel mai probabil –, și aceasta chiar mai repede decât cu viteza fulgerului, într-o astfel de călătorie cu siguranță că nu le-a fost prea bine!“

4. Primul a spus din nou: „De asta nu-mi fac eu griji; căci El nu a spus nimic de vreo vătămare a acrobaților; de aceea eu sunt de părere că ei au scăpat nevătămați din această călătorie miraculoasă. Însă cum le va merge în acele locuri îndepărtate și străine lor este o cu totul altă întrebare. Cine știe de ce a rânduit el astfel lucrurile? Poate că până la urmă va fi și ceva bine pentru acești sărmani acrobați!“

5. Ceilalți greci au ajuns curând și ei la aceeași părere, și, tot vorbind așa, au adormit până la urmă la mesele lor, spre răsărit.

6. Eu Însumi M-am odihnit, de data aceasta împreună cu ucenicii Mei, într-o cameră foarte bună, până după răsărit; căci nu voiam să ies împreună cu ucenicii prea devreme în oraș, din cauza numărului mare de negustori, nedorind să fiu recunoscut, ceea ce ar fi iscat o mare agitație. Așa că am rămas la han până aproape de amiază.

7. Când am intrat împreună cu ucenicii din nou în sala de oaspeți, grecii noștri, deja treji, serveau bine-dispuși micul dejun și M-au salutat cu prietenie.

8. Și pentru noi era deja pregătit micul dejun, așa că ne-am așezat și noi la masă.

9. Grecii M-au întrebat însă imediat după ce și-au terminat gustarea despre soarta cam tristă a acrobaților, iar Eu i-am lămurit în legătură cu ceea ce li se petrecuse și ceea ce avea să li se petreacă și de acum încolo.

10. Și astfel grecii au fost mulțumiți, Mi-au mai cerut o dată binecuvântarea lui Iehova și au plecat apoi la treburile lor negustorești.

11. Eu însă le-am spus să nu le vorbească despre Mine tovarășilor lor de negustorie, ceea ce ei Mi-au și promis, și și-au și păstrat promisiunea pe cât au putut.

12. După ce grecii noștri au plecat, ucenicii M-au întrebat: „Doamne, până la amiază mai sunt câteva ceasuri bune! Ce zici, să stăm așa degeaba, ori avem de făcut ceva?”

13. Eu am spus: „Noi suntem împreună de aproape trei ani și jumătate, și voi nu prea ați avut altceva de făcut decât să Mă însoțiți, să Mă ascultați și să vă minunați de faptele Mele, și în toată această vreme nu ați suferit nici de foame, nici de sete și nici n-a trebuit să umblați goi. Dacă ați rezistat atâta vreme fără să faceți nimic, veți reuși și astăzi până la amiază!”

14. Când Eu nu voi mai fi cu trupul printre voi și vă voi lăsa pe voi să-Mi continuați munca, atunci veți avea destule de făcut; până atunci munca voastră este să Îmi fiți mereu martori. Dar nu va dura mult până când vom avea de făcut ceva și în această casă, și timpul vi se va părea a trece foarte repede!”

15. Cu această lămurire, ucenicii au fost mulțumiți, au rămas cuminți la masă și au stat la sfat cu ucenicii lui Ioan (Botezătorul).

16. Ucenicul Meu Ioan și-a luat însă uneltele de scris pe care le avea mereu la el în traista lui și a făcut însemnări despre călătoria și faptele noastre din Ierihon până la Eseea și de acolo înapoi la Ierihon.

17. Eu Însuși am vorbit cu gazda, cu fiul lui, Kado, și cu bătrânul servitor al acestuia, Apolo, despre felurite aspecte, mai mult lumești, care să le fie de folos la cultivarea pământului. Iar cei trei Mi-au mulțumit pentru aceasta, căci până atunci nu auziseră de astfel de mijloace pentru agricultură.

Capitolul 15 O judecată la han

1. Cam la vreun ceas după ce ne începuserăm discuția, în piața din fața casei s-a iscat o mare gălăgie, și o mulțime de popor s-a adunat acolo în câteva clipite. Aceasta i-a atras și pe câțiva dintre ucenicii Mei la ferestre.

2. Eu însă i-am chemat înapoi, zicând: „Pentru ce curiozitatea aceasta? Vom afla destul de curând ce s-a petrecut! Ceva plăcut, desigur că nu, iar veștile rele se află întotdeauna prea devreme, oricât de mult s-ar amâna.”

3. La acestea, cei câțiva ucenici curioși s-au întors la masă.

4. N-a trecut multă vreme și mai mulți negustori cu fețe neîndurătoare au adus înăuntru, în sala de ospete a hangiului, trei hoți legați fedeleș – care, profitând de îngheșuală, furaseră bani și alte obiecte de la negustori –, pentru a fi judecați, căci hangiul nostru era în orașul respectiv un fel de primar și judecător în domeniul comercial, și era răspunderea lui să-i interogheze pe hoți înainte de a-i trimite la tribunal pentru a fi osândiți.

5. Datorită prezenței Mele, hangiul nu prea se simțea în largul lui să facă aceasta. Dar nu avea încotro. A trebuit să-i asculte pe negustori și pe alți martori și să-i pună sub

pază pe cei trei hoți, care de altfel erau renumiți.

6. După ce negustorii și-au primit înapoi cele furate, au plecat repede, întorcându-se la prăvăliile lor.

7. Eu însă i-am spus hangiului: „Prietene, acum că în afară de noi nu mai e nimeni de față, pune să-i aducă pe acești trei hoți din încăperea unde sunt închiși și voi vorbi Eu cu ei!”

8. Hangiul a făcut aceasta, și hoții au fost aduși de argații lui.

9. Când au ajuns în fața Mea, le-am spus: „Voi sunteți evrei și v-ați născut nu departe de Betleem. Nu ați învățat porunca lui Dumnezeu, că nu este voie să furi? Cine vă dă vouă voie să încălcați porunca divină? Vorbiți deschis și liber, dacă nu vreți să primiți o pedeapsă și mai aspră decât aceea care vă așteaptă oricum pentru fărâdelegea voastră!”

10. La această somație, unul dintre cei trei hoți a spus: „Stăpâne, îndură-te de noi și fii milostiv, iar eu îți voi spune de-a fir a păr care este situația! Uite, noi suntem trei frați, și este adevărat că părinții noștri aveau casă și pământ în apropiere de orașul lui David. Ei erau oameni buni și credincioși și realmente foarte înstăriți, și ne aveau pe noi trei, împreună cu cele patru surori ale noastre, care cu adevărat erau cele mai frumoase din împrejurimi.

11. Tatăl nostru însă a murit cu mai mulți ani înaintea mamei noastre, care avea mare încredere în preoții din Ierusalim; tot ceea ce îi spuneau ei, cu fețe evlavioase, era pentru ea cuvântul lui Dumnezeu.

12. Însă servitorii așa-zis evlavioși ai lui Dumnezeu s-au folosit de credința oarbă a mamei, i-au descris Cerul în cele mai minunate culori, iar iadul (*scheoul*) ca locul cel mai înspăimântător și mai plin de suferințe pe care o minte omenească diabolică și-l poate imagina. Și cum mama noastră a vrut să-și asigure locul în Cer încă din această lume, a urmat sfatul acestor preoți de o fățarnicie sinistră, a vândut tot și a dat banii Templului drept ofrandă; pe surorile noastre a trebuit să le încredințeze Templului, ca să aibe el grijă de ele și să le păstreze curățenia feciorească și castitatea. Căci se spune că dacă vreo fată se dăruiește vreunui bărbat înainte de căsătorie, un astfel de păcat va târi sufletul mamei acelei fete în iadul cel mai cumplit și el va rămâne în veci blestemat. După ce mama a făcut tot ceea ce a îndrumat-o preotul – care chipurile zi de zi se sfătuiește cu Dumnezeu și care Îi cunoaște voința –,

acesta a asigurat-o nu numai că după moartea trupului ea va ajunge cu siguranță în Ceruri, dar și că până atunci Templul se va ocupa de ea în așezământul sacru al văduvelor, pentru ca sufletul ei să devină tot mai sfânt. În acest așezământ, văduvele cele mai evlavioase sunt servite de îngerii Domnului de sabat și de sărbători și niciun diavol nu se mai poate apropia de sufletul lor ca să-l ispitească.

13. Aceasta a impresionat-o pe mama noastră atât de mult, de parcă Iehova Însuși i-ar fi vorbit, printre tunete și fulgere, pe Muntele Sinai.

14. Noi, cei trei frați, care ne-am dat seama de viclesugurile Templului, ne-am sfătuit mama să nu facă toate acestea; dar sfaturile noastre n-au ajutat la nimic, și în scurtă vreme ea a vândut totul, iar noi a și trebuit să o ajutăm să ducă banii grei în Templu.

15. Noi l-am întrebat cu mare tristețe pe preotul din Templu ce să facem acum, căci ajunsese la toiag de cerșetor. Cine va avea grijă de noi și unde vom putea găsi de lucru și o pâine?

16. Preotul ne-a dat trei arginți și fiecăruia din noi câte un fel de bocceluță, în care erau mai multe relicve, și ne-a spus: „Cu cei trei arginți puteți trăi șapte zile, și puterea Domnului din cele trei bocceluțe sfinte vă va ajuta să vă găsiți norocul în orice ați întreprinde. Având aceste bocceluțe, puteți chiar să și furați sau să jefuiți, numai să nu ucideți, decât la nevoie, vreun păgân bogat sau chiar un samaritean, iar aceasta nu vi se va socoti drept păcat înaintea lui Dumnezeu, pentru că voi, prin fapta mamei voastre peste măsură de darnică, sunteți îndreptățiți înaintea Lui și sunteți la fel de sfinți ca și îngerii!“ Terminând de spus acestea, ne-a atins cu o baghetă și ne-a spus să plecăm.“

Capitolul 16 Istoria vieții hoților

1. Cei trei hoți: „Noi la început am fost foarte triști și ne-am întors plângând în ținutul nostru, ca să ne găsim ceva de lucru pentru a putea supraviețui. Am găsit într-adevăr de muncă, dar în locurile cele mai mizerabile cu puțință. Iar de simbrie nu era niciunde vorba. Pentru o fiertură care și pentru porci ar fi fost prea rea, trebuia să muncim din greu zi și noapte, și, cu toată silința noastră, am avut parte numai de ocară și de batjocură; iar atunci când am vrut să ne găsim o slujbă mai bună, n-am găsit decât unele și mai rele.

2. Am suferit așa vreme de cinci ani, mai rău decât mulți sclavi păgâni; și cum nu ni se dădeau bani aproape nicăieri, și văzând că am fost jefuiți de toate bunurile noastre de către preoții din Templu sub motivul închipuit că este pentru slava lui Iehova, și cum ne-am dat seama tot mai clar că Templul din Ierusalim nu este Casa lui Dumnezeu, ci un adevărat cuib de hoți și de criminali, ne-am pierdut credința în Dumnezeu, și întreaga învățătură a lui Moise și a profeților n-a mai fost pentru noi decât o invenție umană care le permite anumitor oameni vicleni și leneși să-și construiască, din munca săracilor și a

celor care cred orbește, o fortăreață, de unde să poată să înrobească mulțimea, să o pună să muncească pentru ei, astfel ca ei să trăiască în huzur și bunăstare.

3. Dacă în acești ani de mizerie am furat vreodată? Nu! Pentru că credința noastră în Dumnezeul atotvăzător ne-a oprit de la asta. Dar după acest răstimp, am început să ne întrebăm deznădăduiți dacă într-adevăr există un Dumnezeu, iar răspunsul la această întrebare era tot mai limpede confirmat de experiențele noastre: nu există nimic! Totul este prefăcătorie și minciună, inventate de niște oameni leneși și plini de fantezie, pentru ca să le meargă lor bine! Doar noi, oamenii sărăciți nu din vina noastră, trebuie să respectăm poruncile și să credem într-un Dumnezeu; bogații și cei certați cu munca nu au nevoie de asta, pentru că ei știu că nu este nicio iotă de adevăr în învățătura lui Moise și a profeților. Căci altminteri ar trebui și ei să creadă și să respecte poruncile, care cu siguranță sunt foarte bune pentru conviețuirea oamenilor pe pământ, dar nu au în ele totuși nicio valoare morală sau spirituală; căci dacă ar avea-o, ar trebui ca mai întâi preoții să fie o pildă în respectarea lor pentru omenirea cea oarbă.

4. Pe scurt, cu astfel de convingeri, în situația noastră disperată și ca urmare a veșnicei neluări în seamă a rugămintilor noastre, pe care le-am trimis de-atâtea ori spre Cer cu lacrimi în ochi, precum și datorită veștii care a ajuns până la urechile noastre, că mama noastră a murit în mod jalnic la scurt timp după ce a intrat la azilul văduvelor și că frumoasele noastre surori au fost batjocorite până aproape de moarte de farisei, s-a terminat de tot cu credința noastră și am hotărât să ne răzbunăm pe răutatea oamenilor și să nu mai jucăm rolul unor nebuni creduli și orbi.

5. Așa am început să jefuim bogățiile celor înstăriți, și istețimea noastră ne-a ajutat mereu să scăpăm teferi. Aceasta ne-a făcut să câștigăm ceva încredere în bocceluțele noastre, și ne-a mers bine vreo câțiva ani. De data asta însă am fost prea neatenți, dar nu ne pare rău; căci suntem obișnuiți cu orice fel de nenorocire, și de mult suntem sătui de viață, și toți trei ne dorim moartea. Dar înainte de a fi legați pe cruce, vom striga cât ne vor ține puterile cele mai cumplite blesteme pentru tot pământul, pentru toți oamenii și toate creaturile, pentru soare, lună și stele și pentru forța naturii, care ne-a chemat într-o astfel de existență, și le vom arăta oamenilor cât adevăr este în dumnezeul lor cel unic și adevărat, în poruncile lui și în preoții lui.

6. E drept că nu am omorât totuși pe nimeni până acum, dar aceasta doar din cauză că noi, așa nenorociți cum eram, nu vroiam să eliberăm pe nimeni de viața sa nenorocită, însă dacă ni se împotriva cineva, era bătut măr; căci din inimile noastre a dispărut de mult ultimul strop de milă. Cu adevărat, dacă am putea distruge dintr-o singură lovitură toți oamenii de pe pământ, ar fi pentru noi o mare desfătare, și atunci acest dumnezeu crud și surd, dacă există, n-ar avea decât să-și facă din mocirlă alte creaturi umane, pentru plăcerea lui tiranică!

7. Și acum, stăpâne și judecătorule sever, știi tot